

Šmoldasův drzý jazzyk

pondělí 13. 12. 2021 | 19:00
divadelní sál DKO Jihlava

Vstupné: 310 Kč, na místě 320 Kč
Již zakoupené vstupenky zůstávají v platnosti.

vstupenky www.dko.cz | 604 293 037

Ondřej Havelka a jeho Melody Makers

sobota 18. 12. 2021 | 19:00
divadelní sál DKO Jihlava

Vstupné: 490, 450 Kč

www.facebook.com/dkojihlava www.dko.cz

Výročí 17. 11.: Už nejsme figurkami

Čím delší doba uplyne od zásadní události, tím méně se slaví. A když, tak hlavně o kulatých výročích.

Letošní připomenutí 17. listopadu let 1939 a 1989 u sochy Klíče bylo přece jen větší. Možná i proto, že vloni pandemie covidu nic neumožnila.

U sochy se sešla silná sestava v podobě předsedy Senátu Miloše Vystrčil a pak poslankyně, hejtmána, primátorky... Přišli i obyčejní lidé (myšleno nepolitici), ačkoliv čas setkání nebyl kvůli covidovým opatřením avizován. Organizace se ujal ředitel DKO Petr Palovčík, který již dávno vyrostl ve zdatného moderátora.

Oslavy výročí se promítly v projevech a pak sympaticky otevřením několika lahví sektu. Proč ne? Na oslavu boje za demokracii je správné si připít.

Mimoděk jsem si vzpomněl na první či druhý porevoluční listopad, kdy jsme se v pošmourném listopadu sešli u kašny na Masarykově náměstí. Manželé Brodští, Petr Kubiček, Pavel Svítal, Lenka Nováková... do plastových kelímků si nalili šampaňské a užívali dny svobody.

Že by vše šlo podle představ lidí, to rozhodně ne. Stejně jako dnes se zlobíme na mnohé politiky, na nepotrestané zločiny, na až nenávisť mezi lidmi, na aroganci mocných..., nejinak tomu však bylo hned pár let po sametové revoluci. Posuďte sami.

Jihlavské listy 15. listopadu otiskly článek *Vzpomínky na 17. listopad*. Byl anonymní. Autor se nepodepsal, přesto jeho dopis v koši neskončil. Proč? Protože vyjadřoval pocity tisíců lidí:

„Když vzpomenu události před dvěma roky, je mi smutno, protože už dávno nejsme tím, čím jsme tehdy byli: náhle zbaveni strachu, volně dýchající, ozdobeni trikolorou jsme zpívali slova naší společné hymny a věřili v lepší dny. Bohužel všechno to nadšení, radost a mír v duši – to vše je pryč. Zůstaly skepse, smutek a - strach! Získali jsme sice svobodu - ale k čemu nám je?... O našich osudech prý už zase rozhodují „mocní“ a ti, které jsme si svobodně zvolili, se hádají o pomlčky a kompetence nebo chodí natírat tank...“

I když se ale dnes říká o něžné revoluci leccos, jedno je podle mého názoru nesporné: tehdy jsme byli po velice dlouhé době poprvé sami sebou. Naše ústa volala to, co srdce cítila... Byl to nádherný sen, který jsme žili...“

Jakoby se v myšlení lidí za dalších 30 let nic nezměnilo. I dnes je řada lidí zklamána a vidí se jen jako figurky v rukách těch mocných. Rozdíl tu samozřejmě je. Oproti diktatuře, kdy jsme byli figurkami skutečnými, nám Listopad 89 dal do rukou mnoho trumfů. Včetně nejvyššího srdcového esa: svobodných voleb. A to platí i 32 let od sametové revoluce.

Petr Klukan

MODERÁTOR Petr Palovčík u sochy Klíče upsořádal k výročí připomínkovou akci. Čestnou stráž zde stáli jihlavští skauti. Foto: Petr Klukan